Pregaria.cat

Entrada

Paràbola del pelegrí

Durant molts mesos havies caminat com a pelegrí per camps i boscos frondosos, plens de fonts i en els que els ocells cantaven. El teu Amic, sempre al costat, et guiava, compartia el menjar i era el Mestre dels silencis i dels mots. Aquella sí, que era una nova vida. L'havies enyorat tants cops!.

Tot ha canviat. Has arribat al desert. Cada cop és més dur. De dia, el sol esclafa. De nit el fred t'arriba a tallar la pell. I per a més dificultats l'Amic sembla que ha marxat. Et va dir un dia, quan ja la vegetació anava minvant: "seré amb tu, no ho dubtis, però d'una altra manera". Ara recordes aquells dies vitals, plens de joia, aquells temps en els que la vida tenia sentit i cada hora portava un nou missatge engrescador.

De tant en tant arribes a un oasi. Quatre palmeres, un rajolí d'aigua, la bona acollida dels pastors i la llarga dormida, en la que sempre somies amb la rostre de l'Amic. Quan despertes, però, no hi és. Et preguntes a cops si la vivència religiosa no serà pròpia d'una edat determinada de la vida, i què en queda ara dels sentiments que van omplir el teu esperit de forma tan notable. Saps que no és això, però sembla que aquest pensament et produeix una certa compassió personal.

Avui, però, has arribat en front d'una casa formidable. Jardins, ocells, cants i ombres. Per fi, has dit, i estàs cert que l'Amic és a dintre. " Ja era hora ".

Hi ha un detall que no havies advertit i que té molta importància. No pots entrar. No tens la clau. Si no la tiren per la finestra o t' obren la porta, et quedaràs a fora i passaràs la nit al ras. Sí, per entrar a aquesta casa t'han d'obrir, no és sols cosa teva.

(Ampliació : Mateu 4,1-11)

- Aleshores l'Esperit va conduir Jesús al desert.
- L'home no viu només de pa.
- Adora al Senyor el teu Déu.
- Vingueren uns àngels i el servien